

радость, и царство-то Божіе истинно се вселава въ него. Сега макаръ и да се ронатъ слзи отъ негови-тѣ очи: но тѣзи слзи сѣ благодарственны, въ знакъ на всецѣла радость какъ сѣ е веке предалъ на Господа, който мѣ е искѹпилъ грѣхове-тѣ и проводилъ въ сѣрце то мѣ Дѹхъ Святый отъ Бога отца. Веке и дѹша-та и тѣло-то мѣ се рада въ Бога жива.

Звѣзда-та която е огрѣла въ сѣрце то мѣ, е свитѣлство какъ вѣра-та е оживѣла въ него, и дѹхъ святый огрѣла въ сѣрце-то мѣ, и отъ врази-тѣ мѣ спасеніе. (Т. 6.) сатана-та съсз свое-то полче съсѣмъ възъ испадени вѣгатъ. Защото такъ съ измененіе на Дѹхатъ; изаснава Апостолъ-атъ, когато изчислявалъ различны-тѣ грѣшници, дѣмалъ: „И сіми ѹбъ нѣцииз вѣсте: но ѹмѣсте-„са: но ѹстетѣстеса, но ѹправдѣстеса, именемъ Господа нашего Исѹса Христа, и дѣхомъ Бѣга нашего.“ (1. Кор. 6. 11.) о колко е радостно блажено и поностно състоаніе-то на тѣзи дѹша! който человекъ е получилъ божіа-та благодатъ!

У него друго желаніе нѣма, освѣнь сѣкоги и всичко да приносъ на Господа жертва отъ хвали; той бы искалъ да е възможно сичка-та си дѣшевна мысль съсз сѣрдечны тѣ си дѣйствиа да сѣже въ една хвалебна чаша и да занесе самомѣ Богѹ! за своитъ спасителъ Исѹсъ Христосъ и за негова-та благодатъ! Радость-та негова е неизреченна, бла-